

DIVADELNÍ TŘEBÍČ 4

ZPRAVODAJ CELOSTÁTNÍ PŘEHLÍDKY
AMATÉRSKÉHO ČINOHERNÍHO A HUDEBNÍHO DIVADLA

10. května 2008

VSTUPUJEME DO KONKURENCE S NO NAME

Rozhovor s ředitelem Městského divadla Děčín Petrem Michálkem

Příští týden se celostátní přehlídka přesune z Třebíče do Děčína, kde se loni konala vůbec poprvé. Jak se Děčín na amatérské divadlo letos připravuje? O tom jsme mluvili s ředitelem Městského divadla v Děčíně Petrem Michálkem. Jaké novinky se letos na diváky v Děčíně chystají?

Především ten pel, který v Děčíně zbyl po přehlídce loni, byl tak voňavý, že si kladu za cíl zopakovat to, co bylo loni, a to bych považoval za velký úspěch. Nemáme snahu to překonávat.

Letos se prohodilo pořadí přehlídek. Jak k tomu došlo a jak to bude do budoucna?

Vyplnulo to v rámci hodnocení loňské přehlídky, a to z trebičské strany. Já jsem to přijal jako zajímavý nápad a od začátku jsem to vnímal tak, že se budeme střídat.

Loni měl být v Děčíně například výlet na loď. Plánuje se něco podobného i na letošní rok?

Ta loď nakonec vzhledem k hlubokému ponoru nevyplula a byť máme letos v Děčíně loď, která má menší ponor, takže by mohla vyplout, tak program je tak nabitý, že na to nezbyl čas. V rámci hodnocení jsem původně přinášel i myšlenky, jak víc účinkující a diváky motivovat, aby do Děčína přijeli, byly tam nápady jako herecký seminář nebo

diskusní klub, ale ze všeho sešlo vzhledem k času a vzhledem k penězům. Ale díky tomu prohození a svátkům je letos Divadelní Děčín součástí městských slavností. Takže se o tom víkend v Děčíně konají největší akce roku – hudební festival na nábřeží, kde čekáme návštěvnost až osm tisíc lidí, historické trhy, na které chodí šest tisíc lidí a tak podobně. Co to udělá s divadelní přehlídkou zatím nevíme, doufáme, že jí to diváky přinese. Součástí slavností je například i ohňostroj za 220 tisíc, takže teď jako vtip říkáme, že se koná jen pro Divadelní Děčín.

V Třebíči se letos přehlídka potýká s poměrně nízkou návštěvností. Máte

vymyšleno, jak diváky do divadla přitáhnout?

Jednoznačně vstupujeme do ostré konkurence. Obyvatelé Děčína si budou například v sobotu večer vybírat mezi koncertem skupiny No Name, Vaška Neckáře a Lucie Bílé a mezi divadelním představením amatérské přehlídky. Ale na druhou stranu: loni jsem zajišťoval nocleh pro 47 lidí, ale letos se zájem nejen účinkujících zvýšil, takže z pátku na sobotu bude v Děčíně spát 87 a ze soboty na neděli 96 lidí. Takže tu diváckou základnu máme jistou, spíš jsme řešili, kde je všechny ubytujeme. Takový zájem bereme jako nejlepší hodnocení loňského ročníku.

-das-

VEŠKERÁ POLITIKA SPOČÍVÁ NA LIDECH

Rozhovor s režisérem Radoslavem Mesarčem

Vždycky, když se inscenuje text, který je i zfilmovaný, tak to člověka svádí, aby se na film před zkoušením podíval. Jak jste to měli vy?

To je sice pravda, ale my jsme ten film neviděli nikdo, protože je v Čechách celkem nesehnatelný. Ale ten text je původně divadelní hra, to, že ho potom Cocteau zfilmoval s Jeanem Marrisem v hlavní roli, to už bylo posléze. Viděl jsem různě v divadlech několik inscenací Dvojhlavého orla, ale ten film samotný jsem neviděl.

Hra má v sobě silné politické téma, dalo by se říct téma manipulace. Myslíte, že je toto téma pořád aktuální?

Tohle téma je aktuální vždycky. Veškerá manipulace, veškerá politika spočívá na lidech. Jsou tam lidské příběhy, které se různě prolínají a ti lidé mají každý jiný životní princip, jiné životní hodnoty a každý si jde za tím svým. Myslím si, že dneska je v tomhle situace stejná jako před sto lety.

Bylo tedy politické téma pro vás ve hře to výchozí?

Nebylo. My jsme do toho dokonce vstupovali s tím, že jsme chtěli tu politickou stránku původně co nejvíc upozadit, ale ona je v textu tak silná, že i když je text o hodně zkrácen, vylezla do popředí sama. Nešla obejít, k těm postavám politika patří, patří k nim mocenské vztahy, touha po moci, nebo touha po něčem úplně jiném, absurdním... ono je obojí takové bezvýhodné.

O kolik jste zkrátili text a co vypadlo?

V podstatě o třetinu. Všechny dialogy byly mnohem delší a nakonec jsme trošičku ubrali ze vztahu královny a Stanislava, který jsme trošičku popohnali dopředu. Ale témata myslím zůstala všechna. Odešla část „kecacích“ textů, které by na dnešní dobu byly asi opravdu moc. Už takhle trvá představení dvě a půl hodiny, což posloucháme ze všech stran. (smích)

-ad-

Jean Cocteau:

Dvojhlavý orel

Divadlo bez střechy Vyškov

režie: Radoslav Mesarč

CHATROOM

aneb co se o představení říká v cyberprostoru mezi foyer a šatnou

Inscenace, která v sobě nese velmi povětivou práci na procesu vzniku inscenace. Osobitost každého herce jako by šla za hranice - za mez, kterou jsem mohl ještě vnímat. Zvláštní napětí mezi citem a schopností ho zachytit - vyjádřit prostřednictvím jednání.

Radvan Pácl, Praha

Během přestávky představení Dvojhlavý orel jsme opět zabrousili do asociálních vod s Pavlem Purkrábkem:

Hry o politice jsou velmi inspirativní. Já bych třeba nabídl Američanům, že výměnou za radar bych jim poskytl místo na atomové zkoušky.

A kde?

V Brně.

V které části?

V celém Brně. Protože v Nevadské poušti, kde zatím zkoušejí, nejsou žádné domy, tam nic nevyzkoušejí.

LÁSKA MEZI KAPKAMI POLITIKY

Dvojhlavý orel Jeana Cocteaua není hrou, jejíž inscenace by se stávaly návštěvníckými hity, ale zajímá spíše užší divácký okruh. Je to hra, která na jedné straně nabízí velmi vděčné herecké příležitosti, ale na druhé je inscenačně značně obtížná. Už samotná její volba svědčí o ambicích a nesnadných úkolech, které si Divadlo bez střechy z Vyškova klade. A je třeba říci, že v tomto případě uspělo.

Inscenace Divadla bez střechy je poučeným, vědomým režisérským diva-

dlem v dobrém slova smyslu. Radoslav Mesarč vede herce smysluplně, pracuje s prostorem, situací. Není snad jediné misanscény, která by neměla svůj smysl. Proto také je inscenace srozumitelná a přes svoji délku udrží divákovu pozornost. Přesná je i hudební složka - živý klávesový doprovod. V řádu věci funguje postava hluchoněmého jako muže bez tváře, který jediný v mocenských bojích nefandí žádné straně. Herectví je vedeno po postojích a nikoliv po psychologii, i když postavy z určitého psychologického

zázemin vyrůstají. Ne vždy se sice podařilo hercům do důsledku naplnit režijní záměr, ale přesto je třeba konstatovat, že herecké výkony zaznamenaly proti inscenacím, které známe z dřívějších, rozhodně kvalitativní posun. Staneš-li se součástí mocenské hry, součástí světa svázaného řádem, není místo na lásku a jedinou možností úniku, jedinou svobodou je smrt. Takové je poselství, které nám Divadlo bez střechy ve své mimořádné inscenaci předalo.

-naex-

JAN CÍSAŘ: CO JSEM TO VIDĚL

Ten třetí den jsem dopoledne viděl režírované, režisérské vysoce stylizované divadlo. To režírované znamená, že celek té inscenace Cocteauova Dvojhlavého Orala, s nímž se představilo Divadlo bez střechy z Vyškova i každý její detail je podroben důsledné režijní koncepci, roste z ní a je samozřejmě zároveň pro diváky jejím nositelem. Ten pojem režisérský potom tento podíl režiséra ještě stupňuje. Je to až podivuhodné, jak je všechno do poslední částčky umístěno do prostoru, jak je každá akce herce od hlasu až po gesta a mimiku důsledně komponovaná, jak funguje celkové umístění a celkový pohyb herců – tedy mizanscéna – v přesnosti a promyšlenosti, za níž je vždycky cítit vůle režiséra, jenž toto chce a takto tvoří styl inscenace i její sdělení. A tím stylem je stylizovanost – tj. jistá zřetelná a patrná míra umělosti,

která se díky onomu režijnímu vedení a režisérskému záměru promítá opět do všeho. Na počátku je na příklad na scéně – obdélníku, na jehož dvou podélných stranách sedí diváci – jakýsi poměrně nejasný objekt, jenž je posléze rozložen na několik nízkých stolků, s nimiž se po celou dobu představení manipuluje, jsou sestavovány do různých formací, někdy jsou přímo součástí herecké akce. Na konci pak Královna přímo svým jednáním v dramatické situaci z těch stolků zase složí onen počáteční objekt. Tak je toto zpětné složení zařazeno do kontextu dalších komponentů jevištní struktury a z tohoto strukturálního kontextu vzniká vždycky smysl. Jenže: ať jsem se snažil jak snažil, marně jsem se snažil porozumět – porozumět, nikoliv vysvětlit si, tj. pojmenovat slovně – proč zrovna královna v oné situaci onen objekt

znovu dává dohromady. Takže jsem na konec nalezl jediný důvod, proč tomu tak je: vůli režiséra dojít – jak to ostatně jako nejvýraznější prvek scénografie obsahují a přímo demonstrují kostýmy – k výraznému, velkému porušení realnosti, jímž ostatně stylizace vždycky v nějaké míře je. Nezapírám, že tato hyperbolizovaná míra stylizace na mne občas v některých chvílích působila jako dekorativnost či ornament a vtiskovala tak představení ráz sice dobře provedeného a účinného, leč přece jen chladného a vypočítaného kalkulu. Režisérismus tenhle rub má.

To však nemění nic na tom, že duch a styl, v němž je inscenace tvořena a stvořena, je na amatérském jevišti záležitosti výjimečnou a vysoce nadprůměrnou.

Jan Císař

POKUD MĚ TEXT DO DVACÁTÉ STRANY NEOSLOVÍ, TAK HO ODKLÁDÁM

Rozhovor s režisérem Michalem Luriem

Ve vašem souboru inscenujete převážně komedie. Proč je tomu tak, co vás ke komediálnímu žánru vede?

Jednak to baví nás a baví to i lidi. A je těžké najít dramatický text, který bychom byli schopni udělat. Je to prostě těžší a ne tak divácky vděčné.

Není pro režiséra těžší najít pro tento typ her zaujetí, ztotožnit se s nimi?

Když vybírám scénář, tak to pro mě musí být něčím zajímavé. Jinak pokud mě ten scénář do dvacáté strany nějak neosloví, tak ho odkládám. Prostě musí se zjevit nápad a musí mě ten scénář nějak oslovit.

Která z postav je vaším favoritem?

Gus...

A na závěr...?

To co jste viděli, mě naučil Mgr. Schejbal.

Simon Williams:

Polib tetičku

DS Bezchibi Brtnice

režie: Michal Lurie

CHATROOM

aneb co se o představení říká v cyberprostoru mezi foyer a šatnou

Po semináři jsem si říkal, jak je krásné být běžným divákem, a ne porotcem. Nemusím trvat na puntičkářském provedení „situační komedie“, a můžu se prostě bavit, třeba jen textem a hereckými výkony.

Petr Macek, Praha

Situační komedie, která vyžaduje více zručnosti a odvahy. Chvillemi jsem právě toto postrádal.

Radvan Pácl, Praha

OHLASY BEZ TVÁŘE

- No mně se to strašně moc líbilo, anglický humor se mi v divadle líbí, takže tohle, jako konverzační komedie, bylo naprosto jedinečné a úžasné.

- Bylo to krásný, milý, takový příjemný. Líbilo se mi to moc.

- Mně se to docela líbilo. Já sice nejsem na takovýhle taškařice s dobřejma koncema, ale špatný to určitě nebylo. A pár vtipnejch momentů tam určitě bylo...

POMALÉ PŘECHODY MÍSTO RYCHLÝCH STŘIHŮ

DS Bezchibi z Brtnice přivezl do Třebíče inscenaci hry Simona Williamse Polib tetičku (režie Michal Lurie). Je to řemeslně dobře napsaná situační komedie, kterou soubor seškrтал, vypustil některé motivy (občas zůstala věta bez hlubších souvislostí, občas nebyl smysl něčeho přesně čitelný, například zpočátku figura Archiho) a soustředil se více na komediální rovinu než na příběh o míjení se lidí, o neschopnosti pojmenovat věci přímo, pravými jmény.

Zjednodušené je i prostředí, v němž se komedie odehrává. Autor předepisuje čtyři prostory: vchod do domu Lennieho, kdy divák vidí dostatečně v předstihu postavy přicházet, potom kancelář Harriet, obývací a pokoj Didi – z něj Didi komunikuje se svým otcem pomocí Intercomu. Prostřednictvím Intercomu je pak řešena i situace, kdy Lennie vede fingovaný dialog s tetou. Všechny postavy jsou v podstatě pořád vidět a nema-

jí se kam schovat, z čehož plyne napětí. Omezení prostoru, kdy chybí pokoj Didi a existuje jakýsi blíže nedefinovaný prostor za dveřmi vzaду, poněkud oslabuje přesvědčivost provedení situací, které se za těmito dveřmi (otvorem ve stěně) odehrávají. Pokud jde o vymezení prostoru, není šťastným řešením nízká zadní stěna, ani umístění gauče, na který z části hlediště není vidět přes stůl stojící vpředu.

První část komedie je vyložena konverzační a hlavním problémem především této části inscenace je její pomalé tempo, pomalé přechody místo rychlých střihů, jaké konverzační hra vyžaduje. Také ze situací autorem dobře připravených nedokáže režisér vytěžit maximum, jsou spíš jen naznačené. Z herců se nejlépe daří Bohuslavě Beránkové jako Harriet, jen by jí ještě mohl pomoci kostým, který by postihl její proměnu ze zapšklé, muži zklamané ženy v zamilované ženskou (sundat brýle, rozpustit

vlasý...). Autorem nejlépe napsaná je postava Guse, což Vlastimil Václavěk dokáže v zásadě naplnit, daří se mu uhrát základní nápady a situace. Představitel Lennieho Martin Cejnek je zjevně disponovaným hercem. Leč režisér by ho měl vést k brilantní konverzaci a brilantnímu pointování, které nejen tento žánr, ale i tato postava vyžaduje. Zatím je ale vedena psychologicky a to je příčinou, že tuto postavu vnímáme více jako noumu než chytrého člověka s fantazií. Představitelka Didi Gabriela Velbková nemá zatím evidentně příliš hereckých zkušeností, ale jistě je s postupem času získá a bude i lépe artikulovat.

Inscenovat situační komedie je pro amatérské soubory sice lákavé, ale rozhodně nikoliv snadné a málokdy se podaří jejich brilantní realizace. Také brtnický soubor zůstal kdesi v polovině cesty.

-naex-

JAN CÍSAŘ: CO JSEM TO VIDĚL

Odpoledne přišlo s představením textu Simona Williamse Polib tetičku téma, které mne už pronásleduje hodně dlouho – téma současné „dobře udělané komedie“ v našem dnešním amatérském divadle. Píšu schválně dobře udělaná komedie, nikoliv třeba komedie bulvární, protože tím mám na mysli základní a principiální problém, jímž je precizní technologie – tj. způsob zpracování životního materiálu s využitím divadelních prostředků – spočívající na osvědčených konvencích, které vyvolávají u diváka smích. Jde v přítomnosti vždycky o komedie cizího původu, zejména anglosaského. Naši autoři tyto texty neprodukují,

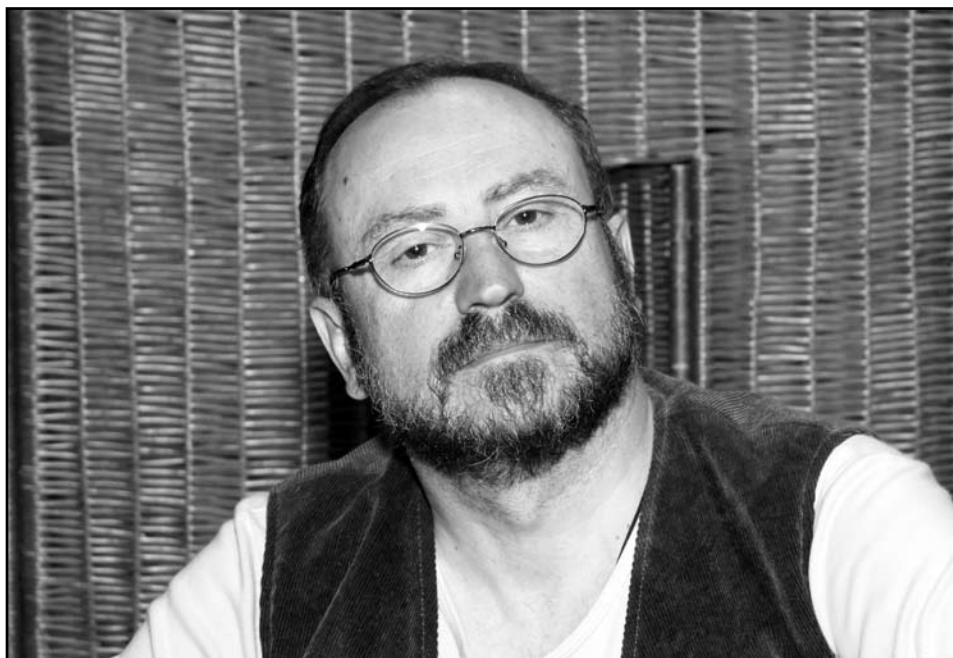
zato za těmi hranicemi je jich dost – a umějí to tam. Je pravda, že Polib tetičku nepatří zrovna k těm nejlepším, ale základní zápletka dává jisté šance k tomu, aby vznikly situace, které vyvolávají smích. A teď přijde to moje – ale i inscenační - Hic Rhodus hic salta: tj. otázka jak si v amatérské inscenaci poradit s těmi konvencemi, na nichž v té dobře udělané komedii situace budící smích stojí. Stejně jako v textu funguje jistá technologická dovednost, musí fungovat i na jevišti. Není-li k dispozici, není-li samozřejmou a bezpečně zvládnutou výbavou především režie a herců, pak je všechno otázkou spíše náhody než hamrně budovaného

výsledku a mnohé zůstává naznačeno, nedotaženo i pominuto. Víím, že se tyto texty budou hrát, že patří k současnému životu našeho amatérského divadla, že v něm mají svou funkci zdánlivě snadno dosažitelné zábavnosti. Leč – DS Bezchibi Brtnice mne svou odpolední inscenací znovu vrátil k tomu, že je to jen zdánlivá snadnost, a že je pořád ve vzduchu otázka, jež se celým tímto „subproudem“ prolíná jako červená niť – jak z dobře udělané komedie udělat i dobře udělanou inscenaci, jak se vyrovnat a srovnat s konvencemi zaručujícími technologii zpracovávající materiál pro smích a k smíchu i jevištně.

Jan Císař

PROČ JSI JEŠTĚ NEDĚLAL MOLIÉRA?

Rozhovor s režisérem Vlastimilem Peškou

Jak vás napadlo dělat Moliéra a zkombinovat tyto dvě jeho hry?

To bylo úplně náhodou, my jsme před dvěma roky hráli na Kuksu a tam se mně můj přítel prof. Bohadlo zeptal, proč jsem ještě nedělal Moliéra. Já říkal, že to je dobrý nápad, že to udělám. Ale potom samozřejmě mám soubor, mám určité přesné lidi, a já tu materii potom píšu přesně jim na tělo, na přesné postavy. Když si vezmete kteréhokoli Moliéra, tak ten počet figur nesouhlasí. Hrát Moliéra dneska je strašný oříšek, bez aktualizací nebo tohoto zásahu, co jsem dělal já. Lidi se na tom tehdy obrovsky bavili, ale ono je to výsostně dobové. Naše představení tak trochu voní Moliérem. Ale v podstatě jsem si to napsal sám, byť opravdu vycházím z těch dvou komedií, které jsou uváděné, to je ta základní materie, to je ten základní syžet.

Z čeho pramenily vaše aktualizace, místy až satira?

Já jsem to psal přesně, když byly volby, takže Doubek je svým způsobem Paroubek a Borovánek je Topolánek. Ale není to vůbec podstatné. Tihle dva pánové se vymění a přijdou tam noví dva kozli a bude tahle šaškárna pokračovat dál, ona je celosvětová, ono to není je-

nom u nás. Bohužel. Nejde o nic jiného než ohloupnout lidi vždycky a za každou cenu. Ta politická arogance roste a roste. A to je v naší komedii maličko taky, ale já to opravdu nikomu nevnučuji. Já zásadně dělám lidový divadlo, což v téhle republice nedělá téměř nikdo (nechci opomenout svého drahého kolegu Tondu Procházku z Plzně, který se tomuto žánru také, byť jiným stylem, výsostně věnuje). On není jednoduchý obor, dělat lidem srandu, to je sakra těžké.

Jak často a jak intenzivně zkoušíte?

Zabere to vždycky zhruba čtyřicet čtyřhodinových zkoušek. Jenom u ochotníků je to víc rozložené, takže třeba zkoušíte půl roku, napřed jednou za týden, třeba po dvou, po třech hodinách. A postupně se to zhušťuje a míváme i taková mezisoustředění – sobota, neděle – kdy se do toho víc šlápne. Záleží, jak mám já i ostatní čas. Ale žádná hra, ať profesionální nebo ochotnická, se nedá ošidit, a třicet pět až čtyřicet zkoušek je na komedii s písničkami potřeba.

A na závěr...?

Osm let jsme tu nebyli, těšili jsme se, že přijde dobré publikum a bylo to fajnové publikum a hrálo se nám prima. Děkujeme.

-jh-

**V. Peška a J. B. Moliere:
Paroháči aneb Červené kalhoty**

Ořechovské divadlo Ořechov
režie: Vlastimil Peška

CHATROOM

aneb co se o představení říká v cyberprostoru mezi foyer a šatnou

Krásná scéna, kostýmy, muzika a všechno, ale vlastně jinak nic. Taková dokonalá jednohubka.

Petr Macek, Praha

Půdorys hry provokoval, aby radost ze hry snad byla i hnacím motorem inscenace. Velmi specifický soubor, který především využívá lidskou chuť si zahrát spolu divadlo - snad i vyblbnout se na jevišti.

Radvan Pácl, Praha

OHLASY BEZ TVÁŘE

• Všechno bylo dobrý, herci byli dobrý, veselý to bylo. Líbilo se nám to.

• Bylo to moc hezoučký, já jsem byla i odpoledne, to byl jinej žánr. Bylo to moc hezký oboje. Tady to byla zas trošičku jinýho stylu, odpoledne současnost, teď lidový z minulosti. Hezký to bylo.

• Víc se mi líbilo to odpolední. Tady některý ty vulgárnosti... bylo to až přehnaný.

OŘECHOVSKÝ EVERGREEN

S Ořechovským divadlem Ořechov se setkáváme na divadelních přehlídkách více než třicet let. Už ve svých prvních inscenacích zaujali osobitou poetikou a výrazným divadelním názorem. Jejich inscenační tvorba se odvíjela od autorského vkladu režiséra Vlastimila Pešky, který na vybraných motivech obvykle známé předlohy (či předloh) vybudoval v podstatě nový scénář, který se stal základem svěbytné inscenace. Tyto inscenace pracují v herecké tvorbě s vytvářením fraškovitých typů postav, pracují s hudební

složkou (hudba Peška) a výraznou choreografií nejen písňových sekvencí. Scénografie je budována na prvcích lidového divadla. Jedná se v principu o divadlo lidové, tedy i kolektivní, které vyrostlo v úzkém porozumění režiséra s ostatními členy souboru. Ti také nároky režiséra v drtivé většině herecky kvalitně naplňují. A je i po letech vidět, že je to baví a jejich spontánní hravost se přenáší do hlediště.

Takhle ideálně se to povede především tehdy, podaří-li se tuto svěbytnou poetiku naplnit obsahem. V případě in-

scenace Paroháči aneb Červené kalhoty na motivy Moliérových her se to do jisté míry podařilo, především díky zkušenějším členům souboru. Ti mladší (alespoň pánská část) plní zadané úkoly zatím spíše formálně. Na včerejším představení se bavili především diváci, kteří ořechovské viděli poprvé či zatím nepříliš často. Pro ty ostatní už to tolik neplatí: divadelní poetika Ořechovského divadla je sice osobitá a svěbytná, ale nikoliv nevyčerpatelná a časem se okouká.

-naex-

JAN CÍSAŘ: CO JSEM TO VIDĚL

A večer jsem opět po delší době viděl vlastně dnes už legendu českého amatérského divadla – Ořechovské divadlo. Tentokrát s molièrovskými variacemi a pod názvem Paroháči aneb Červené kalhoty. Výsledkem je tvrdá, rasantní fraška, která má některé rysy klasické maňáskové rakvičkárny: rána střídá ránu, nikdo nešetří nikoho. Ale o to tolik nejde, daleko více jde o poetiku souboru, která se opět ve všem nekompromisně a bravurně prosazuje, aby nekompromisně směřovala k zábavnému divadlu svého druhu, bohatě strukturovanému a přitom zase jednoduchému svou přímočarostí a dynamikou. V tomhle jsou ořechovští až neuvěřitelní; hrají v takovém tempu, že z nich jde až závrať a s takovým nasazením, že si člověk občas vroucně přeje, aby trochu zpomalili a ztišili, aby se daly vychutnat některé vtipy. Neboť čeho je moc, toho je příliš. Ale to nic nemění na tom, že jsou fenoménem kvalitního českého zábavného amatérského divadla, který je třeba si připomínat zvláště naléhavě a zvláště často v době, kdy zábavnost se stává tak žádoucím produktem.

Jan Císař

AMATÉŘI vs. PROFÍCI: (skoro) PLICHTA!

Nerovný souboj svedli v pátek večer profesionální herci z Prahy s amatéry z Ořechova. Ve stejný čas se totiž v Třebíči hrála dvě divadelní představení. Pražské Divadlo Pod Palmovkou se utkalo s Ořechovským divadlem z Ořechova. Podle očitých svědků byl sál Národního domu (foto vlevo) procentuálně zaplněn skoro stejně jako sál Pasáže (foto vpravo). Vivat amatéři! Příště vyhraje, možná i v absolutních počtech!

PO LEOŠI MAREŠOVI MÁ PŘEDSVATEBNÍ SKANDÁL TAKÉ MgA. ŠOTKOVSKÝ!

Osobní život MgA. Jana Šotkovského (26 let) leží rozvalen v troskách! Nad tímto zatím bezúhonným dramaturgem nejmenovaného divadla města Brna se vznáší Damoklův meč v podobě skandální fotografie, kterou se nám podařilo zachytit na rozborovém semináři. Přímo na veřejnosti byl Šotkovský své nastávající nevěrný s lehkým žánrem! Fotografie zachytila jeho extatický výraz, i škodolibý smích Pavla Purkrábka.

„Stal jsem se obětí kompotu,“ hájí se Šotkovský. „Někdo mi musel nalít do alkoholu vodu.“

O jaký druh kompotu se jedná a zda má opravdu tak afrodiziakální účin-

ky, se redakci nepodařilo zjistit. Stejně jako co na tento kompromitující materiál říká Šotkovského nastávající.

Když jsme se na to zeptali přímo dotyčného dramaturga, dostali jsme záhadnou odpověď: „Situace by to byla celkem zajímavá, nebojím se říct až archetypální, kterou jsme každý v životě zažili. Ale myslím, že v nastalé smršti bychom se asi nedobrali toho základního, bazálního gra věci a spousta motivů by se bohužel smazala. Navíc by se moje postava dostala do dramatické situace, která je na tak malém prostoru prostě neuhratelná. Asi bych musel sáhnout k pravidlu kolegy Moši: co neuhraješ, uzpíváš!“

DNES

SOBOTA 10. KVĚTNA 2008

10.00-12.00 TotO Divadlo Praha - Edgar Keret: Knellerův letní tábor

14.00-15.00 Rozborový seminář (Knellerův letní tábor)

15.00-16.00 Nakafráno Turnov - Nakafráno Turnov: Naštěkaná aneb 4 ženy v maloměstě

17.00-18.00 Rozborový seminář (Naštěkaná)

19.00-20.30 Malá scéna Zlín - S. Ferencová, P. Pavlac: Horká linka aneb Manželská revue

21.30-22.30 Rozborový seminář (Horká linka)

ZÍTRA

NEDĚLE 11. KVĚTNA 2008

10.00-12.40 DS Masarykova gymnázia Vsetín - Grogorij Gorin: Thyl Ulenspiegel

13.30-14.30 Rozborový seminář (Thyl Ulenspiegel)

Všechna čísla Zpravodaje najdete ke stažení na internetových stránkách

www.amaterskascena.cz

Jak se vám líbí letošní prohození termínů Divadelní Třebíče a Divadelního Děčína? Hlasujte v anketě na

www.amaterskascena.cz

Zpravodaj XVII. celostátní přehlídky amatérského činoherního a hudebního divadla Divadelní Třebíč / Divadelní Děčín 2008. Redakce: Lucie Nálevková, Lenka Novotná, Adam Doležal, Jan Hnilička, David Slížek. Fotografie: Ivo Mičkal. Vydává MKS - Městské kulturní středisko Třebíč. Náklad 200 výtisků.